

ELS ESDEVENIMENTS EN LA VIDA RELIGIOSA D'UN CREIENT JUEU

L'estudi de la Torà és el primer deure de tot jueu pietós. Els nens aprenen els fonaments de la seva fe a casa, però els dimecres i els diumenges assisteixen unes hores a escoles de religió o *Talmud Torà*. El judaisme és una fe molt ritualitzada en què el compliment dels manaments té una importància central, en la mesura que crea comunitat.

Com en qualsevulla altra religió, també en el judaisme hi ha una sèrie d'esdeveniments que són particularment importants: néixer, arribar a la majoria d'edat religiosa, casar-se i morir, són fets centrals en la vida de qualsevol persona i que totes les religions commemoren.

En el cas dels jueus, a més, són especialment importants la circumcisió, que marca l'entrada en la comunitat i el compliment dels manaments (*mitzvot*) que expressen la presència de la Llei en la vida quotidiana.

Naixement: Els rituals del naixement avui són menys importants que anys enrere, habitualment quan neix una criatura es fa una petita cerimònia (diferent segons si s'és de tradició askenazita o sefardita) i es llegeixen textos del Talmud. Però és habitual que les famílies es trobin i facin un menjar, que no és de joia sinó de dol (amb llegums secs, ous, etc.). Això pot semblar sorprenent però té dues explicacions possibles: d'una banda el poble jueu ha estat molt perseguit al llarg de la seva història i, de l'altra, els jueus creuen que abans de néixer els fetus coneixien tota la Torà (la Llei), però que en néixer l'oblidem – de manera que caldrà aprendre-la a poc a poc al llarg de la vida.

Circumcisió (al 8è dia): És la cerimònia més important, perquè segella l'aliança amb Déu. És un manament (*mitzvà*), que es practica obligatòriament al cap de vuit dies del naixement. S'ha de fer obligatòriament a la sinagoga (no al domicili propi). Un convers l'ha de practicar a qualsevol edat i segons la tradició jueva fins i tot Abraham fou circumcidat als 99 anys. Qui circumcida ha de ser un jueu practicant i l'acció dura uns pocs segons. Es fa una benedicció especial davant una copa de vi i després hi ha un menjar en família. Hi ha rituals diferents segons si la família és askenazita o sefardita. El manament de la circumcisió es troba descrit a *Gènesi* (17, 11-14).

La majoria d'edat religiosa: Als 13 anys per als nois es fa el Bar Mitsvà per als nois i des d'aleshores són considerats membres adults de la comunitat. La majoria d'edat religiosa arriba un any per a les noies. En l'època clàssica no es feia cap cerimònia especial, però ara és una cerimònia molt solemne.

El matrimoni: Es considera molt negativament que un jueu adult sigui solter. Són els nois qui han de buscar parella, perquè fou Adam qui va perdre una costella: a ells els pertoca, doncs, buscar companya i si són tímids, si estan molt enfeinats, o si a la comunitat hi ha perill de consanguinitat, llavors la família busca un casament professional (*chadchen*). Els casaments mixtos són desaconsellats i per al judaisme ortodox només és jueu qui és fill de mare jueva. L'homosexualitat és «l'abominació de l'abominació», el pecat intolerable per a la Llei jueva.

Un casament jueu es fa habitualment a la tarda o a primeres hores del vespre i és habitual que els contraents dejunin fins aleshores. No és obligatori casar-se a la Sinagoga, però la cerimònia ha de ser presidida per un rabí; molt sovint es lloguen

salons d'un hotel, però sempre és un acte molt significatiu al qual es conviden familiars d'arreu – i sovint arriben des de punts molt llunyans.

El rabí ha de redactar una acta de matrimoni (*ketubbah*), que s'escriu obligatòriament en arameu. Aquesta acta es llegeix en públic, els contraents la signen i el rabí beneeix dues copes de vi: una la beu la parella i l'altra es dedica a Déu. Després la família porta la noia (sota un parament nupcial) i es troba amb el noi, s'intercanvien els anells (que antigament eren de cuir). Les famílies llencen grans de blat i entonen benediccions. Legalment, el la cerimònia del matrimoni acabaria aquí; però quan hi ha un *minyan* (és a dir un quòrum constituït per deu homes jueus adults en el sentit religiós del terme), el *hazan* (cantor que assisteix el rabí a la sinagoga) entona les set benediccions davant una altra copa de vi. Al final de la cerimònia el nuvi trenca un got, en record la destrucció del Temple de Jerusalem. Una boda jueva pot ser molt llarga hi ha balls i alegria tota la nit i, si us hi conviden, és bo portar roba elegant i còmoda.

La mort: La família i els amics han d'acompanyar el malalt fins al final i la família té el deure d'organitzar els funerals. Però el judaisme prohibeix el culte als morts, de la mateixa manera que està taxativament prohibida la incineració. Un jueu s'enterra «sense flors ni corones», a terra, en la més gran simplicitat i es llegeix una oració. Però la oració que es llegeix (el *kaddish*) no és exclusiva per als morts.

Les regles del dol són molt complexes: els parents han de seguir un ritual específic (no s'afaiten durant uns dies, no es tallen el cabell durant un mes, etc...). Segons el grau de parentiu, el dol dura una setmana, trenta dies o un any, amb diversos rituals. Al cap d'un any es posa una pedra (*matsevà*) en record que ha de ser molt simple. Si us conviden a un enterrament jueu no porteu flors, podeu dipositar-hi una pedreta.